JAK Å½Ã•RLÃ•M

ÄŒtvrtek, 10 Ä•ervenec 2008

MÅ¯j manÅ¾el je dobrodruh. Jo, kdyby zdolával osmitisícovky, sjíÅ¾dÄ›l vodopády na indiánské lodiÄ•ce nebo si po práci odskoÄ•il na gumÄ› z mostu. Nic takového. On hazarduje ve smeÄ•ce osamÄ›lých a muÅ¾echtivých vdaných paniÄ•ek. Nutno podotknout, já jako jeho Å¾ena mu opravdu, ale opravdu nerozumím.

TakÅ¾e se ani nemÅ¯Å¾u moc divit, kdyÅ¾ jim to se smuuutnýma oÄ•ima a nÄ›kolika povzdechy sdÄ›luje. Má pravdu. Nemám to...

Zatím probíhají jeho dobrodruÅ¾ství formou virtuální. Má strach, drobek. Nejspíš si myslí, Å¾e bych na nÄ›ho vzala nejvÄ›tší nerezový hrnec s dvojitým dnem. Au, to by bolelo. Ale zatím mÅ¯j milý netuší, Å¾e by mi koneÄ•nÄ› na kÅ™ííídla. Tedy, ještÄ› jsem úplnÄ› nedozrála. Jeho poslední virtuální i nevirtuální pÅ™ípad byla kolegynÄ›. Krásná, éterická tÅ™icítka. DÄ›ti dvÄ› v pubertÄ›. Její manÅ¾el – dosud nepÅ™íÄ•etnÄ› zamilovaný a Å¾árlivý hlídací pes. TÄ› vedle ní mohla postavit. A tak si mÅ¯j muÅ¾ nejspíš uvÄ›domil, o co vše vedle tlustopr*elní manÅ¾elky pÅ™ich a rád a dobrovolnÄ› si nechal nabourat svÅ¯j intimní smskový prostor. Nájezdy byly hustéé. Nakolik odolal, Ä•i ne – nevím, opravdu ne. Nebýt toho úhlavního nepÅ™ítele (pípajícího mobilu), jehoÅ¾ blikající chÅ™tán mÄ› dávno pohltil, jsem spokojená a kvokající, unesená nekoneÄ•nÄ› pohodlným rodinným Å¾ivotem. BohuÅ¾el, se stalo a v souÄ•asné situaci se b hlavy. Dokud je neodhalím a to tak, Å¾e on bude na ní, popÅ™ ona na nÄ›m nebo i jinak, vím velké, pÅ™eveliké prd (omlouvár se za ponÄ›kud vulgární slovíÄ•ka, ale to se jinak nedá!). SamozÅ™ejmÄ› jsem prostestovala a to docela hlasitÄ›. Co se stalo? Nejsem tak naivní, Å¾e bych opravdu vÄ›Å™ila, Å¾e nic neprobíhá. ZmÄ›nilo se maximálnÄ› to, Å¾e se manÅ¾el koneÄ•nÄ› p Šmolkovou slavnou parafrází – mazat, mazat, mazat. ChtÄ›la bych ještÄ› vysvÄ›tlit, co mÄ› vede k takovým úvahám a proÄ• se na celý problém dívám uÅ¾ docela nehystericky a vlastnÄ› pobavenÄ›, a naštvaná jsem maximálnÄ› na sebe. Nedávno mÄ› manÅ¾el vyvedl na firemní akci. Byla tam i zmínÄ›ná dáma. Chodily jsme kolem sebe ve velkých kruzích. Ona si o mÄ› pravdÄ›podobnÄ› myslela, Å¾e jsem pÅ™íšernÄ› trapná nechápající a natvrdlá manÅ¾ o ní, Å¾e je kráva. ManÅ¾el se na ní pÄ›knÄ› usmíval a já jsem si Å™íkala – buÄ• veselá, nic jiného stejnÄ› nemÅ¯Å¾e TÅ™i rány pÄ›stí, pÅ™esnÄ› míÅ™ené, kolenem do Å¾aludku a následný hod na tvrdou podlahu, by dlouhodobÄ› neÅ™e&sca vÅ¯bec nic. Tak jsem se kÅ™enila, bavila, pila, hrála bowling - a to vše s dlouhonohou gazelou za zády. ZároveÅˆ jsem si pÅ™i nudném hovoru s pánÄ› manÅ¾elovým šéfem uvÄ›domila, Å¾e nevÄ›domost je sladká... a hlavnÄ›, Å¾e Å¾árlící a sledující, prohrávám na celé Ä•áÅ™e. Oni mÅ¯Å¾ou všechno: smskovat, mailovat, psát si básniÄ•ky, chichotat se pÅ™i obÄ›dÄ› a já nemÅ¯Å¾u nic, vÅ¯bec nic. Nechala jsem se zatáhnout nÄ›kam, kde nemám co dÄ›lat a hlavnÄ kde nic nezmÅ¯Å¾u. Jo, moÅ¾ná vlastnÄ› zmÅ¯Å¾u, koneÄ•nÄ› snad pÅ™estanu sázet na špatné konÄ›. Leopolda